

KĐ

166

NHIỀU TÁC GIẢ

Cô giáo nhỏ

ĐỒNG THÁP MƯỜI

thuongmai.com.vn

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Trong không khí tung bừng chào đón các ngày lễ lớn, kỷ niệm lần thứ 105 ngày sinh Bác Hồ, lần thứ 50 ngày thành lập nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Đại hội Châu ngaoan Bác Hồ toàn quốc lần thứ IV đã được tiến hành tại thủ đô Hà Nội từ ngày 1 đến ngày 6 tháng 7 năm 1995.

Về dự Đại hội có 300 đại biểu của 54 tỉnh thành, 4 đơn vị trực thuộc và 5 đại biểu thiếu nhi Việt kiều, là những bông hoa tươi thắm nhất trong rừng hoa ngàn việc tốt của thiếu nhi Việt Nam.

Nhân dịp này, Nhà xuất bản Kim Đồng cho ra mắt bạn đọc cuốn sách "Cô giáo nhỏ Đồng Tháp Mười" nhằm giới thiệu một số điển hình xuất sắc trong Đại hội đã phấn đấu học tốt ; Vượt khó học tốt ; Đoàn kết giúp nhau trong học tập, trong cuộc sống hàng ngày ; Tích cực tham gia các hoạt động Đội ; Hoạt động xã hội ; Xóa nạn mù chữ ; Quyền góp tiền giúp các bà mẹ anh hùng, giúp các bạn nghèo khó; Thật thà nhận được của rơi trả lại người mất...

Trong tập này, do một số khó khăn về thời gian, điều kiện thu thập tài liệu, chúng tôi bước đầu giới thiệu một số điển hình. Nhà xuất bản sẽ tiếp tục giới thiệu các điển hình khác trong các cuốn sau. Cuốn sách nhỏ này cũng là món quà chào mừng lần

thứ 55 ngày thành lập Đội Thiếu niên tiền phong Hồ Chí Minh (15 - 5 - 1996).

Tự hào là Cháu ngoan Bác Hồ kính yêu, thiếu nhi cả nước ra sức phát huy những thành tích vừa qua, phát huy truyền thống cha ông, thi đua thực hiện tốt 5 điều Bác Hồ dạy, phấn đấu vươn lên trở thành trò giỏi, con ngoan, đội viên tốt, đoàn viên tốt và tương lai trở thành những nhà khoa học tài năng, nhà doanh nghiệp giỏi, nghệ sĩ ưu tú, nhà thể thao xuất sắc, những người lao động giỏi... để sánh vai với các nước tiên tiến trên toàn thế giới.

Nhà xuất bản Kim Đồng

thuongmaitruongxua.vn

Chuyện em Đoàn Thụy Bảo Châu, lớp 9/1, trường Mỹ Thạnh, huyện Thủ Thừa, tỉnh Long An.

CÔ GIÁO NHỎ ĐỒNG THÁP MƯỜI

Trời sắp tối. Bỗng mưa ập xuống như đổ nước. Chỉ một loáng sau mọi con đường trong ấp, nước đã ngập lênh láng. Trời vẫn mưa rào rào. Bảo Châu nhìn đồng hồ. Sắp tối giờ lên lớp rồi. Thấy Châu khoác áo mưa, xách túi, Chú Sáu - ba Châu ái ngại cho con.

- Mưa lớn thế này chắc gì tụi nó đã đến lớp. Từ từ đợi mưa ngớt hãy đi con à. Ba coi trời còn mưa tiếp đó. Mà con cũng sắp thi tốt nghiệp rồi. Nghỉ một buổi ở nhà mà học cũng được.

Châu ngược nhìn ba đang nhìn Châu với ánh mắt vừa thương xót, vừa như trách móc đứa con gái sớm vất vả khi làm một cô giáo tự nguyện.

- Mua lớn nữa mọi người cũng không chịu nghỉ đâu ba. Con biết mà. Giờ thì ai cũng ham học lắm rồi. Lớp của con sắp tới kỳ thi lên lớp 3, con mà nghỉ dạy một buổi là ngày mai cả lớp bắt con cho học bù ngay đó. Thôi con đi đây.

Nói rồi, Bảo Châu tất tả lao ra khỏi nhà trong cơn mưa nặng hạt đầu mùa của Đồng Tháp Mười.

Chú Sáu chỉ còn biết lắc đầu, nhìn cái dáng thấp đậm của đứa con gái nhòa dần trong mưa. Chú chép miệng : "Thiệt là má nào con nấy !"

Cái say mê được làm cô giáo nhỏ của con gái chú, khiến chú vui vui. Mà kể cũng lạ thiệt, nhớ lại cái đận năm ngoái, khi nó vừa bước vào học lớp 8. Một lần đi họp ở trường về nhà, vợ chú liền hỏi con gái :

- Bảo Châu nè. Con có dạy học được không ?
- Con có học sư phạm như má đâu mà dạy học được.

- Không, là má nói con làm cô giáo dạy lớp xóa mù chữ kia. Dạy a, b, c ấy mà.

- À há. Chắc là con dạy được. Nhưng mà dạy tại con nít hả má ?

- Không. Dạy mấy đứa nhà nghèo bị thất học trong ấp, trong xã mình đó. Tuổi từ 9, 10 đến cả những anh chị thanh niên nữa.

- Ối ! thế thì còn chịu. Ngượng lắm má ơi.

- Có chi mà ngượng. Thì cũng như ở lớp, con vẫn chỉ huy chi đội, liên đội sinh hoạt, học tập đó thôi.

- Nhưng tại nó là bạn bè, học với nhau từ các lớp dưới rồi. Đằng này...

- Chỉ vài hôm đầu thôi là con sẽ quen ngay. Con phải thương mấy em và mấy anh chị bị thiệt thời không biết chữ chứ. Đói chữ là khổ lắm đó con.

Nghe má nói, con gái chú ngồi yên, mắt nó đắm đắm nhìn ra cửa sổ. Rồi nó chậm rãi hỏi lại :

- Nhưng mà dạy vào giờ nào hả má ?

- Từ 7 giờ đến 9 giờ tối hàng ngày.

Nghe đến đấy, chú Sáu liền lên tiếng :

- Vậy con Bảo Châu học bài vào lúc nào ? Thôi, để cho con nó học. Mình em dạy bổ túc văn hóa là được rồi.

Con nó học buổi chiều và ráng học khuya một chút. Má bảo đảm là con vừa là cô giáo, vừa vẫn học tốt mà.

Thấy nó kiên quyết, chú cũng xuôi lòng.

Thế là ngay hôm sau, ba má con tất tả đi vận động người tới lớp. Ngôi nhà mẫu giáo của ấp trở thành lớp học của 21 học trò đủ mọi lứa tuổi.

Được má hướng dẫn, ngay từ buổi đầu lên lớp, Bảo Châu đã như một cô giáo thực thụ. Nó nhanh chóng được tụi học trò mê tít.

Lớp học được một tuần, khi đi thả vịt, gặp cái Thảo, cái Thúy đi làm đồng, chú hỏi đùa :

- Thế nào, các sinh viên đại học, học có vui không ? Biết đọc chưa ?

- Dạ vui lắm ! Bảo Châu dạy hay lắm chú. Nó cho coi nhiều sách báo, tranh ảnh hay lắm. Tụi cháu thuộc gần hết mặt chữ rồi đó chú.

- Nói xạo ! Hồi tao đi học, cả tháng trời chưa thuộc hết 24 chữ cái. Đằng này tụi mày mới chỉ học có một tuần.

Cái Thảo vội thanh minh :

- Cháu nói thiệt mà. Nó dạy hay, tụi cháu ham lắm. Cháu đánh vần chú coi nghen.

Nói rồi, nó tập đánh vần luôn mấy chữ liền.

Trong bữa cơm chiều hôm ấy, chú vui hỏi con :

- Nè Châu ! Con dạy cách gì mà tụi con Thảo, con Thúy biết chữ nhanh vậy ? Chiều nay ba vừa gặp hỏi chuyện chúng nó ngoài đồng mà.

Con gái ông cười cười.

Mấy hôm nay, ngày nào con cũng lên thư viện mượn báo Thiếu niên tiền phong, mấy cuốn truyện tranh đẹp của Nhà xuất bản Kim Đồng về đọc cho cả lớp nghe và coi. Con bảo : mọi người ráng học đi, chỉ 30 ngày là có thể đọc được xem sách nói gì. Không biết chữ, chỉ coi tranh đâu có sướng. Trong sách báo người ta viết bao nhiêu là điều hay đó ! Rồi con đọc các mẫu vui cười, làm cả lớp cười no thôi. Con bảo : Đấy ! Kho cười ở cả trong này này. Ai ráng học sẽ biết...

Nó say sưa kể một thôi một hồi, khiến chú cũng vui lây. Chú nghĩ trong bụng : Con nhỏ có duyên làm cô giáo như má nó mất rồi đó.

Thế là khi Bảo Châu bước vào học lớp 9 thì 21 học sinh của nó cũng "tốt nghiệp" lớp 1, 100% được vào lớp 2. Chuyện dạy học đâu có chơi chơi được. Hôm thi hết lớp 1, cán bộ phòng giáo dục về trực tiếp kiểm tra hẳn hoi. Ai cũng khen học sinh lớp con Châu học đều khá. Còn bây giờ con bé sắp thi tốt nghiệp PTCS thì cái lớp bồ túc văn hóa của nó có tới 6 học sinh cũng lại chuẩn bị thi hết lớp hai rồi. Biết là con gái vất vả lắm, nhưng chú vẫn động viên : "Thôi ráng dạy, khi nào con không dạy được nữa thì phải chịu con ạ. Giúp cho bao nhiêu người biết chữ là mình làm phúc cho ngàn ấy người..."

Thương hai má con đi học và dạy học tối ngày, chú ráng làm thêm mọi việc để vợ và con gái đỡ vất vả với việc nhà. Nhưng rảnh lúc nào nó đâu có chịu ngồi tay. Sáng sáng phải cuốc bộ bốn năm cây số đến trường. Buổi trưa, về đến nhà thì mặt trời đã xế bóng. Cơm nước xong nó đâu có nghỉ. Nhà chú nuôi mấy trăm con vịt đẻ, bao nhiêu việc phải phụ vào đó. Lại còn cám bã cho lũ heo, gà nữa. Chiều nào rảnh lắm nó cũng chỉ dành cho việc học chừng 1 - 2 giờ là cùng. Buổi tối, sau khi đứng lớp về nhà, nó ngồi học miết tới khuya mới chịu đi ngủ. Con bé đã chăm chỉ lại được cái sáng dạ. Hôm được tin con gái đoạt giải 3 học sinh giỏi văn lớp 9 toàn tỉnh và

điểm tổng kết tới 9,2. Chú vui quá ! Thiết mở mày mở mặt với bà con lối xóm...

Chú Sáu, ba của Bảo Châu cứ đứng nhìn bóng con gái chìm nhanh trong mưa gió. Hồi ức đẹp về đứa con gái yêu của chú như những thước phim cứ dồn dập hiện về, dâng lên trong chú niềm tự hào và tình yêu thương triu mến. Nhưng còn nhiều chuyện ở trường của Bảo Châu thì chú đâu có biết. Nếu chú được chứng kiến thì chắc chú còn vui hơn nữa, khi biết rằng con gái mình còn là một "thủ lĩnh" giỏi và giàu lòng nhân ái.

Ở trường, Đoàn Thụy Bảo Châu là liên đội trưởng, chi đội trưởng kiêm lớp trưởng lớp 9/1 trường Mỹ Thạnh - một xã vùng sâu của huyện Thủ Thừa, tỉnh Long An.

Lớp 9/1 của Châu có nhiều bạn gia đình khó khăn lắm. Khó khăn nhất là hai bạn : Nguyễn Hằng Phú và Nguyễn Thị Mỹ Hạnh. Phú mồ côi cha khi bạn học lớp 6. Năm học lớp 7, má Phú lại ra đi, để lại 8 anh em Phú côi cút nuôi nhau. Phú còn phải chịu nhiều thiệt thòi hơn các bạn khác về sức khỏe. Ngay từ nhỏ, Phú đã bị bệnh hiểm nghèo. Di chứng để lại làm khuôn mặt như không được tròn trịa và bộ xương sườn không lành lặn như nhiều bạn khác. Phú rất yếu vì bệnh luôn. Còn Mỹ Hạnh thì số phận cũng thật nghiệt ngã. Ba má Hạnh ra đi, để Hạnh côi cút với bà ngoại già nua. Ngoài giờ học, Hạnh phải lăn vào làm thuê, cấy vườn để đắp đổi cho bữa ăn hàng

ngày của hai bà cháu. Cuối học kỳ 1, ngoại của Hạnh cũng lại ra đi... Bảo Châu và tập thể 9/1 đã không để hai bạn buồn tủi trong cô đơn. Châu đã vận động cả chi đội nuôi heo đất, lao động tiết kiệm dành tiền giúp Phú và Hạnh. Cả lớp thường lui tới động viên, giúp đỡ hai bạn học tập. Riêng học kỳ một năm học 94 - 95, chi đội đập heo đất cũng được 140 ngàn đồng để giúp Phú và Hạnh...

Đáp lại tình cảm của Châu và các bạn, Hằng Phú vươn lên xếp thứ 2 về học tập (chỉ chịu thua Bảo Châu một bậc thôi). Còn Mỹ Hạnh từ học trung bình đã vươn lên học khá...

*
* *

Buổi đứng lớp cuối cùng trước khi Bảo Châu lên đường ra Hà Nội dự Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc lần thứ tư thật buồn. Hai mươi sáu khuôn mặt học trò bịn rịn không muốn xa cô giáo nhỏ mến yêu của mình, khi mà chỉ còn hai ba ngày nữa là tới ngày thi lên lớp 3. Ai cũng muốn được Châu dẫn dắt trọn vẹn cả lớp bước qua nấc thang cuối cùng an toàn, thắng lợi. Nhưng rồi ai cũng tự hào khi cô giáo nhỏ của mình là một trong ba bạn nhỏ tiêu biểu nhất của Long An được vinh dự ra Thủ đô...

Kết thúc bài giảng, Bảo Châu xúc động tâm sự : Sáng mai em chào các anh các chị để ra Hà Nội. Tối mai lớp ta vẫn học bình thường. Má Châu và

anh Hai sẽ thay em lên lớp. Chúc các anh các chị đều thi tốt và đều được lên lớp 3.

Mọi người tíu tít hỏi han nhắn gởi. Ai cũng hứa với Châu là ráng thi tốt.

Lời hứa của 26 học trò ấy đã thành sự thật. Tất cả đều vượt qua kỳ thi lên lớp 3.

Hôm đón Bảo Châu từ Đại hội trở về, tin vui ấy lại như phần thưởng lớn tặng riêng cho cô giáo nhỏ của vùng lúa Đồng Tháp Mười.

Thành Long

thuongmaitruongxua.vn

Chuyện em Sa Lé, dân tộc Chăm, lớp 5, trường tiểu học Tân Hưng A, huyện Tân Châu, tỉnh Tây Ninh.

SA LÉ VỚI "TRÒ CHƠI" XÓA MÙ

Nước da rám nắng, vóc người nhỏ nhắn nhưng rắn rỏi, trông Sa Lé nhanh nhẹn, hoạt bát như con nai, con sóc của đất rừng phương Nam. Chưa thấy người đã thấy nụ cười, mới gặp Sa Lé lần đầu mà chúng tôi ngỡ như đã quen nhau từ trước.

Lần đầu gặp nhau tôi vẫn gọi Sa Lé A theo cái tên chính thức được ghi trong báo cáo thành tích của đoàn đại biểu thiếu niên tỉnh Tây Ninh ra dự Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc lần thứ IV.

- Chào cháu Sa Lé A.
- Chào chú ạ.
- Tên cháu đẹp nhỉ. Nếu chỉ gọi cháu là "A" như dưới xuôi có được không ?

- Dạ, không được ạ.
- Vậy các bạn thường gọi cháu là gì ?
- Dạ, là Sa Lé !
- Sao không gọi "đầy đủ" là Sa Lé A ?
- Chỉ trong lớp mới gọi thế thôi ạ. Lớp cháu có 2 người tên là Sa Lé. Cháu là Sa Lé A, còn một bạn nữa là Sa Lé B.
- À, ra thế. Vậy mà trên đài, báo, khi biểu dương thành tích các Cháu ngoan Bác Hồ, thường vẫn nhắc đến cháu với cái tên "đầy đủ" là Sa Lé A.

Tôi chợt thấy vui vui bởi sự "Cẩn trọng" và chính xác đến tuyệt đối của các bản báo cáo thành tích từ huyện, tỉnh gửi lên Hội đồng Đội trung ương, chuẩn bị chọn lựa đại biểu cho Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc.

- Năm nay Sa Lé bao nhiêu tuổi - Tôi hỏi.
- Dạ, 13 tuổi ạ.
- Nhà cháu có đông anh em không ? Ba má cháu làm gì ?
- Nhà cháu có 4 anh chị em. Cháu là con thứ ba. Ba má cháu đi rẫy, làm ruộng...

Chuyện trò một lát, Sa Lé bắt đầu kể cho tôi nghe về quê hương và bè bạn của mình. Sa Lé dân tộc Chăm, học lớp 5, liên đội phó Liên đội trường tiểu học Tân Hưng A - Huyện Tân Châu - Tỉnh Tây Ninh. Suốt 5 năm liền là học sinh giỏi. Thành tích lớn nhất của Sa Lé là đã xóa mù chữ cho 20

bạn trong làng và gương mẫu tham gia các hoạt động của Đội thiếu niên tiền phong Hồ Chí Minh.

Vùng quê Sa Lé còn nghèo lắm. Nhiều bạn phải ở nhà chăn trâu hay theo ba má đi rẫy, làm ruộng, không được đến trường. Bạn của Sa Lé là U Mơ A Ly, nhà có đến 8 anh chị em. Bạn muốn đến trường lắm mà không được. Thấy Sa Lé biết đọc biết viết, U Mơ A Ly thèm lắm.

Một hôm Sa Lé đến gặp U Mơ A Ly bảo :

- U Mơ A Ly này, bạn có muốn biết cái chữ không ?

Mắt U Mơ A Ly sáng lên :

- Muốn lắm nhưng làm sao biết được ?

- Dễ thôi mà ! Tối đến nhà, Sa Lé sẽ chỉ cho.

Tối đó, ăn cơm xong, U Mơ A Ly rủ thêm Ha Lim sang nhà Sa Lé. Ba cậu bé kéo nhau vào ngồi bên bếp lửa bập bùng, mở sách ra, cùng làm quen với từng chữ cái. U Mơ A Ly và Ha Lim hào hứng nghe Sa Lé chỉ bảo cách đọc từng chữ cái. Vui thật, mỗi chữ cái có một hình thù khác nhau, tên gọi khác nhau. Học cái chữ mà cứ như đang chơi một trò chơi. Ngày mai rủ thêm nhiều đứa nữa trong xóm đến "chơi" với Sa Lé thôi.

Từ hôm đó, ngày nào Sa Lé cũng cố thu xếp học bài thật sớm. Tối đến, từ 6 giờ đến 7 giờ đã phải "giải quyết" xong các bài tập ở nhà, để có thời gian "chơi trò tập đọc" với các bạn.

THƯ VIỆN
TRƯỜNG TIỂU HỌC H. THÂN UYÊN

166/02

Ngày hôm sau có thêm bạn Số. Hôm sau nữa có thêm Ha Mát, Ka Rim... Nhà Sa Lé ngày một đông thêm. Bếp lửa kín chỗ ngồi. Các bạn chăm chú nghe Sa Lé đọc mẫu, đánh vần mà cứ há mồm ra như đang nghe già làng kể chuyện.

"Học trò" của Sa Lé có các bạn cùng lứa 12-13 tuổi ; Cũng có cả các em nhỏ mới 7-8 tuổi. Cuốn sách lớp 1 là "tài liệu" quan trọng nhất để Sa Lé dạy các bạn đánh vần. Sau nửa năm "lớp học" của Sa Lé đã "xóa mù" cho 20 bạn. Bà con cô bác, ai cũng tấm tắc khen Sa Lé thông minh học giỏi, làm được cái việc mà, đến người lớn trong làng cũng chưa làm nổi là xóa mù cho bọn trẻ không biết đọc biết viết.

thuongmaitruongxua.vn
Lê Cảnh Nhạo

Chuyện em Trần Tiến Hoàng, lớp 5B, trường tiểu học Gio Sơn, huyện Gio Linh, tỉnh Quảng Trị.

HẠT TIÊU ĐẤT LỬA

Chuyện vui kể rằng : Trong buổi thi vấn đáp nọ, giáo sư hỏi một sinh viên y khoa :

- Nếu bệnh nhân bị cảm, không ra mồ hôi, em xử lý thế nào ?
- Thưa giáo sư, em sẽ cho bệnh nhân uống thuốc "X" để bệnh nhân ra mồ hôi ạ.
- Nếu bệnh nhân vẫn không ra mồ hôi ?
- Em sẽ thay bằng thuốc "Y" mạnh hơn ạ.
- Nếu vẫn không hiệu quả ?
- Thưa, em sẽ cho dùng thuốc "Z" liều cao ạ.
- Nhưng, nếu bệnh nhân vẫn không ra mồ hôi thì sao ?

- ...

Bị "quay" liên tục, anh sinh viên mồ hôi vã ra như tắm, bèn lấy hết can đảm trả lời :

- Thưa giáo sư, lúc ấy chỉ còn cách... đưa bệnh nhân đến phòng thi ạ !

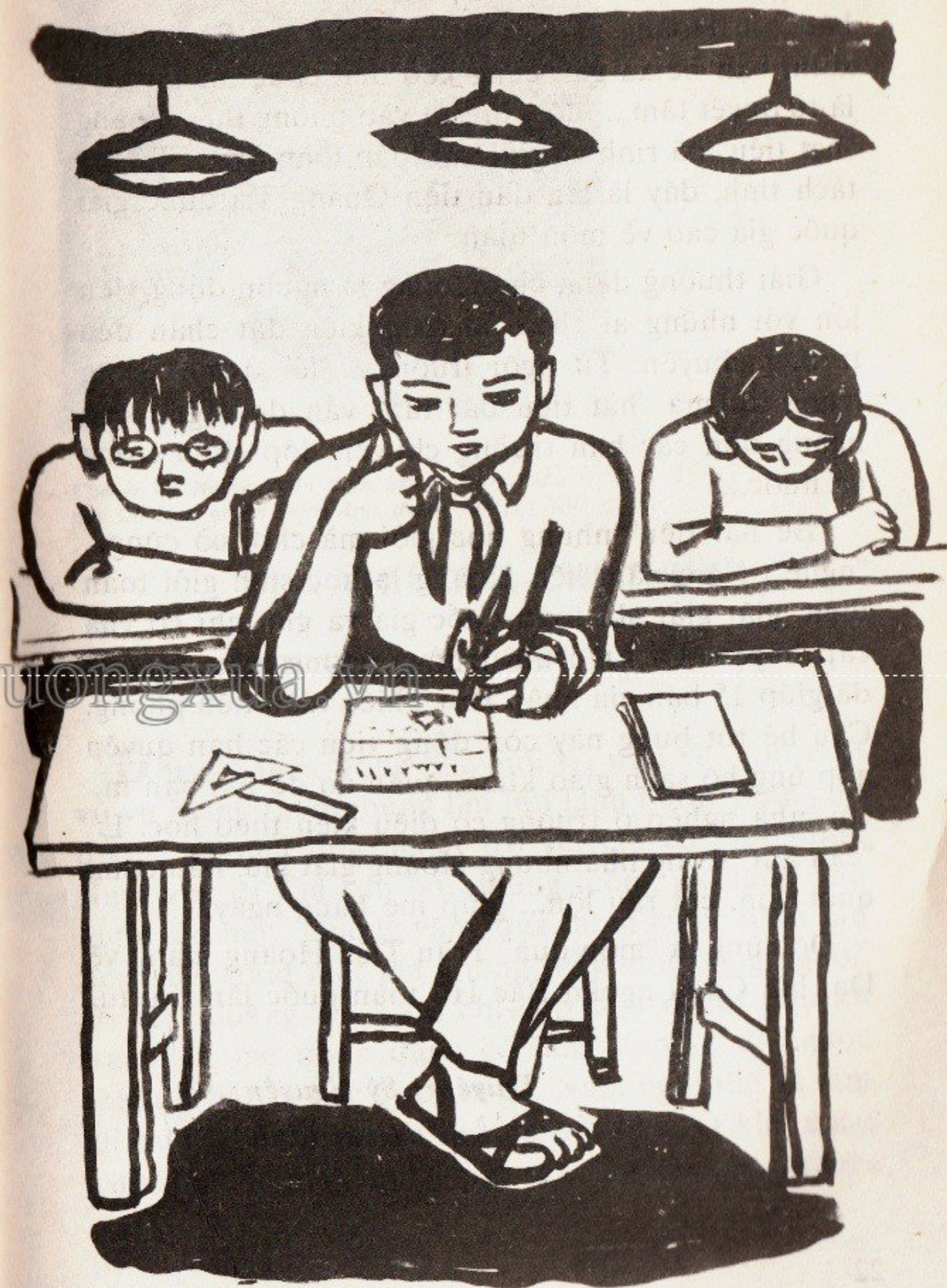
"Liều thuốc" cuối cùng mà anh sinh viên nọ đưa ra giống "ca" của Trần Tiến Hoàng, lớp 5B, trường tiểu học Gio Sơn, huyện Gio Linh, tỉnh Quảng Trị.

Bữa đó, Hoàng được bố dẫn lên thị xã Đông Hà dự thi học sinh giỏi toán toàn quốc. Chẳng biết do đường xa vất vả, hay vì lạ lẫm môi trường mà cậu ta lẫn ra sốt li bì. Suốt đêm ông bố lo lắng không sao chợp mắt được. Ở nhà những lúc thế này đã có bàn tay dịu hiền của mẹ lo cho từ viên thuốc, bát cháo đến nồi lá xông. Bây giờ lên đây thật lúng túng vô cùng : Hoàng lỡ thi thì gay quá, không riêng cho em mà còn ảnh hưởng đến thành tích của đội tuyển... May mà đến sáng Hoàng vẫn gượng đến phòng thi được.

"Vào trận" Hoàng quên hết cả cơn sốt hăm hập, chỉ còn biết tập trung mọi cố gắng giành giật từng 1/4 điểm để khỏi phụ lòng thầy cô, bố mẹ và bạn bè.

Ra khỏi phòng thi, áo Hoàng ướt đẫm mồ hôi, còn cơn sốt thì "chạy trốn" từ lúc nào rồi ! Hoàng tự nhủ : "May chi được lấy cái giải khuyến khích".

Hôm thầy Lê Vĩnh Diệp, dạy toán trường chuyên huyện, phụ trách luyện thi cho đội tuyển đến nhà

báo tin, Hoàng ngổ ngàng sung sướng. Bà con lối xóm, bạn bè xa gần cùng kéo đến chúc mừng. Vậy là từ quyết tâm... "đội cơn sốt vào phòng thi", Hoàng "hạt tiêu" đã rinh về giải nhì toán toàn quốc. Từ khi tách tỉnh, đây là lần đầu tiên Quảng Trị được giải quốc gia cao về môn toán.

Giải thưởng dành cho Hoàng là nguồn động viên lớn với những ai chưa có điều kiện đặt chân đến trường chuyên. Từ ngôi trường... "lẻ" ở một vùng trung du mà "hạt tiêu đất lửa" vẫn đoạt giải cao ngang tầm các bạn trường chuyên, lớp chọn trong cả nước...

"Bé hạt tiêu" nhưng học giỏi mà chơi cờ cũng... "nghệ". Năm năm liền Hoàng là học sinh giỏi toàn diện, giặt giải nhì toán quốc gia và giải nhì cờ vua cấp huyện. Là Liên đội trưởng gương mẫu, Hoàng đã giúp 15 bạn gia nhập Đội Thiếu niên tiên phong. Cậu bé tốt bụng này còn động viên các bạn quyền góp ủng hộ sách giáo khoa, quần áo để hai bạn mồ côi, nhà nghèo ở trường có điều kiện theo học. Là "cậu ấm" trong nhà nhưng Hoàng giặt giũ, nấu cơm, quét dọn, cắt rau lợn... giúp mẹ hàng ngày.

Đó cũng là "món quà" Trần Tiến Hoàng mang về Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc lần thứ tư.

Truyện : Sỹ Nguyên

Ảnh : Hoài Linh

Chuyện em Nguyễn Văn Nam, lớp 4, trường tiểu học Cổ Loa, huyện Đông Anh, thành phố Hà Nội.

LÁ THƯ CỦA CHỊ THÚY

MỘT MÌNH VỚI BỐC TIỀN TO

Đợt gió mùa đông bắc mới lại tràn về. Gió thổi vù vù mang theo những làn hơi lạnh buốt. Trên con đường từ nhà ông ngoại trở về, chỉ có một mình Nam vừa đi vừa run bởi những luồng gió lạnh như quất vào mặt. Đường vắng quá, nhìn trước nhìn sau đến mấy trăm mét mà không thấy một bóng người. Đi một quãng xa, Nam chỉ gặp một người phụ nữ trạc tuổi mẹ mình đang gò lưng đạp xe đi ngược chiều. Chắc là bác ấy đi ra ga. Nam nghĩ thế và lầm lũi bước đi, cũng mong chóng tới nhà. Ô kìa, ngay trước mặt Nam là một gói gì nằm lăn lóc trên đường.

Nhìn quanh chẳng thấy có ai. Gọi một hồi cũng chẳng có ai trả lời, Nam vắn cái bọc ra cạnh đường và cởi mối dây ra xem cái gì. Khi cái gói được mở ra, Nam nhìn thấy trong đó toàn là tiền. Kể từ khi nhận biết được đồng tiền tới nay đang học lớp hai, chưa bao giờ Nam lại thấy ở đâu có nhiều tiền như vậy. Kể cả lần năm ngoái Nam nhặt được 300.000đ đem trả lại người mất cũng chỉ là bó tiền rất nhỏ so với bọc tiền này. Số tiền này có lẽ phải đủ lắm nhà, mua xe máy chứ chẳng ít.

Nhưng mà không biết tiền của ai nhỉ? Sau một lúc ngẫm nghĩ bọc tiền to đùng, Nam chợt hỏi vậy và không biết trả lời như thế nào. Thôi thì rét cũng ráng chịu, mình đành phải đợi đây xem ai đánh rơi và trả lại rồi mới về nhà. Mẹ thường dặn nhà mình nghèo nhưng không được tham của ai cái gì. Nghĩ thế Nam buộc lại bọc tiền và kéo lại chỗ khuất gió ngồi đợi.

DOA "MẸ MÌN"

Ngồi một lúc khá lâu, Nam đã thấy sốt ruột định đem bọc tiền về trường nộp lại thầy cô giáo, nhưng đường về trường còn xa, bọc tiền lại nặng, đường vắng không có người mang giúp, hơn thế nữa nếu mình vừa đi mà người đánh rơi tiền quay lại tìm không thấy thì khổ thân họ. Nghĩ như thế Nam cứ ráng đợi, ráng đợi và kia rồi, cái bác đạp xe lúc nãy

đang hốt hải đáp xe quay lại. Chắc là bác ấy mất tiền. Khi người phụ nữ đến gần, Nam cất tiếng gọi. "Bác gì ơi. Có phải bác mất tiền không?" Người phụ nữ như chợt tỉnh nhìn Nam với bọc tiền còn nguyên, rồi chạy đến ôm chầm lấy Nam khóc nức nở.

Người phụ nữ mất tiền đó là chị Phạm Ngọc Thúy, cán bộ nông trường Phổ Yên, Bắc Thái. Chị Thúy nhận của nông trường 17 triệu đồng đi tỉnh khác mua gia súc giống cho nông trường. Chị đáp xe qua địa phận xã Cổ Loa, huyện Đông Anh để ra ga lên tàu với bọc tiền ở sau xe. Khi đến ga chị Thúy phát hiện bọc tiền đã bị rơi mất, nên vội vàng quay lại tìm với hy vọng mỏng manh. Thế nhưng, đến xã Cổ Loa, chị đã gặp Nguyễn Văn Nam với bọc tiền còn nguyên vẹn. Sau mấy phút xúc động, chị Thúy trấn tĩnh lại và nghĩ tới chuyện trả ơn cậu bé. Chị hỏi tên tuổi, cậu bé không cho biết. Chị mở bọc tiền lấy một cọc 200.000 đồng ra tặng, cậu bé cũng không nhận và còn nói "Mẹ cháu bảo không được cầm tiền của ai cho, cháu còn bé không được tiêu tiền". Chẳng lẽ lại không biết người giúp mình là ai, chị Thúy quyết định mở cặp lấy vở của cậu bé ra xem và qua nhãn vở biết em là Nguyễn Văn Nam, học sinh lớp 2 trường tiểu học Cổ Loa. Chị Thúy âu yếm hỏi chuyện Nam thì Nam vui vẻ kể chuyện về các thầy cô giáo cho chị nghe, nhất là chuyện cô Thơm chủ nhiệm vừa xinh vừa trẻ, lại vừa tốt. Thấy Nam vui vẻ sôi nổi, chị Thúy rủ Nam đi chợ với ý định mua tặng em một ít bánh kẹo, bút vở và quần

áo nhưng Nam không đi. Rủ mãi không được, chị Thúy cứ thế cầm tay Nam dắt đi, nhưng bỗng thấy Nam oà lên khóc và nói: Đúng bác là mẹ mình rồi. Mẹ cháu bảo mẹ mình hay ăn đồ trẻ con, rủ trẻ con đi chợ mua kẹo cho ăn rồi bắt đi. Nhưng mà nếu bác bắt cháu đi cũng không được đâu. Ông cháu là công an. Ông cháu sẽ truy lùng và bắt bác ngay.

Thấy Nam nghĩ mình là "mẹ mình", nên không muốn làm em sợ, chị Thúy đành buông Nam ra và quay lại lên tàu tiếp tục đi công tác. Trên tàu chị Thúy xúc động ngồi viết thư gửi về cảm ơn nhà trường và gia đình đã giáo dục Nam trở thành một học sinh học và làm tốt 5 điều Bác Hồ dạy. Chị không quên kể lại chi tiết Nam tưởng chị là "mẹ mình" hôm ấy.

Khi các thầy cô giáo gọi lên hỏi, lúc đó Nam mới kể lại chuyện mình nhặt được của rơi của mình như thế nào. Nếu không có lá thư của chị Thúy thì có lẽ ở Cổ Loa không ai biết chuyện của Nam. Với Nam chuyện nhặt được của rơi trả lại người mất đó là chuyện bình thường. Mới bốn năm đi học Nam đã ba lần nhặt được của rơi trả lại người mất và đều ở mức giá trị tiền rất cao. Những thành tích mà Nam đạt được ngoài sự dạy dỗ của các thầy cô giáo, còn có sự đóng góp rất nhiều của mẹ Nam - người mẹ nghèo nhưng luôn luôn dạy con làm điều tốt đẹp.

Huy Thuấn

Chuyện em A Kiên, dân tộc Drá, lớp 5A, trường dân tộc nội trú, xã Tân Lập, huyện Kon P'lon, tỉnh Kon Tum.

KƠ-RANH PƠ-NEM

Buổi trưa, khu nội trú im ắng. Chỉ nghe cơn gió cồn cào trên vòm cây bạch đàn. A Kiên không ngủ nữa. Cậu cấp sách sang lớp học. Đi ngang qua một khuôn cửa, Kiên thấy thấp thoáng một bóng người ngồi trong lớp. Ô, ai cũng giống mình thế? Cậu dừng lại. Thì ra là A Hải - người bạn cùng lớp. Ngó mặt Hải buồn buồn, Kiên đánh tiếng:

- Hải à, ngồi làm chi đó?

Nhìn Kiên, mắt Hải chưa thôi hết buồn:

- Ô, mình buồn quá! Cô nói mà cái đầu mình chẳng sáng ra!

Nén cười, Kiên đặt sách xuống bên cạnh:

- Mình sẽ giúp Hải mà. Rồi trưa nào tại mình cũng qua đây nghe. Mình sẽ nói thiệt chậm rồi Hải đọc theo. Không khó đâu! Mình đã hứa với cô rồi. Hải sẽ đọc được như các bạn thôi. Nào, Hải nghe mình đọc trước một lượt nghe! Ừ...m! (Kiên hăng giọng):

A Hải đi học

Mẹ lên rẫy

Cha vào rừng

Người Xê Đăng không đói bụng nữa

Người Xê Đăng chỉ đói cái chữ...

- Ô, Kiên đọc hay quá! Đọc lại Hải coi đi.

...

Bây giờ Hải coi mình viết nghe! Cái chữ có dấu đọc khác, cái chữ không dấu đọc khác. Đây nè!...

*

*

*

Không biết những buổi trưa như thế kéo dài bao lâu. Chỉ biết khi lũ ve rừng ngân vang, thì mọi người thấy Hải học tập tiến bộ hẳn, đọc không còn mất dấu như trước nữa. Hải vui vì nói không bị các bạn cười, viết không bị cô chê nữa. Cô chủ nhiệm thì yên tâm rằng: lớp 5A của cô sẽ thi đậu hết. Kết quả kỳ thi tốt nghiệp đã chứng minh điều đó. Riêng A Kiên còn đậu thủ khoa của trường với số điểm

17,5/20. Hôm nghe tin Kiên được ra Hà Nội dự Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc, Hải đến bên xem Kiên sắp đồ :

- Mừng hén ! Ra Hà Nội xem nhiều rồi về kể cho tụi mình nghe nhe !

Đã trở thành đôi bạn thân sau những buổi trưa hè, Kiên lắc mạnh vai Hải "Nhất định thế mà, yên tâm đi Hải".

*

* *

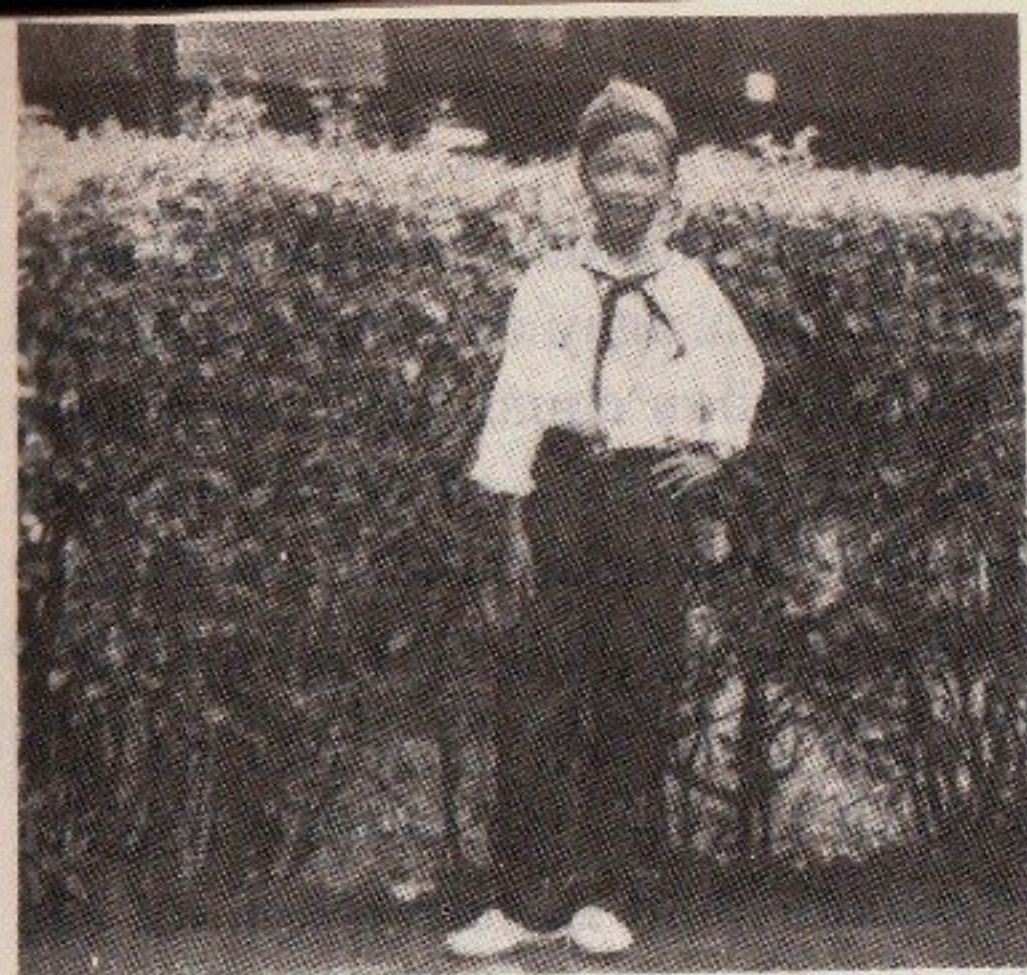
Một buổi trưa bên hồ Giảng Võ. Kiên đang kể cho bạn bè các tỉnh nghe :

- Người Drá mình không nhiều đâu. Cả Tây Nguyên chỉ có nhiều nhất nơi xã Đắc Ruồng, còn lại người Drá sống xen lẫn cùng bà con các dân tộc khác như người Xê Đăng, Ba Na, H'Re. Ở trường của mình cũng vậy mà. Hồi đi học, cha mình bảo : "Người Drá quý nhất bộ chiêng bộ ché. Nhà nào có đem giấu trong rừng sâu, chỉ đến khi cúng Giàng mới đem ra dùng thôi. Đi học được cái chữ cũng quý như vậy đó. Con ráng học được nhiều chữ là có nhiều cái quý đó... !" Hồi đầu đến lớp, tụi mình cũng hay nói không giấu như A Hải mà, buồn cười lắm. Nhưng cô giáo rèn cho thật nhiều, rồi tụi mình cũng đọc lại thật nhiều lần là sửa được thôi. Khi giúp Hải mình cũng làm vậy, chẳng có chi đâu.

Không chỉ giúp mình A Hải, Kiên còn giúp nhiều bạn khác trong lớp nữa. Cách giúp của Kiên là gần gũi bạn, xem bạn kém vì cái gì thì giúp cái đó. Như năm lớp 4, bạn Đinh Thị Hiền (Ba Na) chỉ vì không thuộc bản cửu chương mà bạn sợ môn toán như sợ... cọp vậy. Kiên biết thế nên chỉ kèm cho đến khi bạn thuộc rành cả bản cửu chương mới thôi. Có vậy Kiên mới giúp được nhiều bạn trong lớp chứ. Có một điều kiện không nói ra, nhưng bạn nào cũng hiểu, ấy là mỗi lần giúp bạn là Kiên lại một lần ôn tập lại kiến thức. Do vậy khi ôn thi Kiên không phải bận rộn nhiều, Kiên còn có thời gian để về nhà giúp cha mẹ làm rẫy nữa (nhà Kiên ở gần trường mà). Người Drá khi nghe tin Kiên vừa học giỏi lại vừa giúp bạn và giúp được bố mẹ việc nhà, mọi người đều khen "Ô, A Kiên đúng là Kơ-ranh Pơ-nem rồi!" Là gì các bạn biết không, tiếng Drá có nghĩa là "người con trai tài giỏi" đó. A Kiên thật đúng là như vậy!

An Tôn.

Chuyện em Nguyễn Quang Thái, lớp 5, trường tiểu học số 1 Tân Trung, huyện Gò Ông Đông, tỉnh Tiền Giang.

CHUYẾN ĐI XA ĐẦU TIÊN

- Nhà tôi ven một dòng sông nhỏ, tên là sông Tân Quy, sông nhỏ là nhánh nhỏ của "Cửu Long lòng mẹ bao la sóng trào" đó mà. Làng tôi không có nhiều dừa như ở Bến Tre, cũng không có nhiều xoài, chỉ nhiều cây sa-ri. Bạn biết cây sa-ri không?

- Tôi chỉ biết quả sa-ri, mút sa-ri đỏ như ngọc, bán ở Hà Nội vào dịp Tết.

- Ồ cây sa-ri có hoa như hoa ớt đó mà. Bạn biết không ở làng tôi còn có nhiều bạn nhỏ chưa được đến trường đâu. Có bạn lớn bằng chị tôi rồi mà mới đi học lớp "xóa mù" buổi tối.

- "Xóa mù" à? Xóa mù bằng thuốc gì?

- Trời đất ! Mù là mù chứ đâu phải là mù mắt. Các cô giáo trường tổ, ban ngày dạy bọn tổ, tối lại dạy lớp "xóa mù" cho các bạn chưa được đến trường đó. Thế mà có bạn lớn quá mắc cỡ không chịu đi học, tụi tổ cứ đến vận động hoài hoài...

- Thế làm sao mà bạn lại được đi học từ nhỏ ? Người bạn gái Hà Nội bỗng hỏi Thái câu đó. Cô bạn gái này cũng có vẻ táo bạo lắm. Đâu ở bên chi đội Hà Nội, các bạn đổ nhau ra làm quen với các bạn miền Nam. Đố thì đố, cô bé cứ liều ra hỏi xem sao. Thì ra gặp đúng lúc cậu ta đang đứng ở tầng hai, nhà A2 (khách sạn Giảng Võ), vợ vẫn cứ như là đang ngắm sao trời đó à ? Nhớ nhà hay sao ? Ui chao, con trai gì mà mới xa nhà mấy hôm đã nhớ ? À, biết cậu này rồi, cậu ta thường đứng hàng đầu, mũ calô đội lệch, tay cầm tấm biển có kẻ hàng chữ "Tiền Giang". Đó là cậu em út của chi đội Tiền Giang tham gia Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ lần thứ 4 này đây.

Người bạn gái Hà Nội hơi lúng túng đỏ mặt một chút khi nhìn khuôn mặt trái xoan, nước da ngăm ngăm đen và bỗng cậu bé đó nhoẻn miệng cười để lộ một chiếc răng khểnh dễ thương.

- Bộ bạn tưởng nhà tổ giàu sang cung chiều tổ, cho tổ ăn học đàng hoàng đó sao ?

Thái nói với bạn, cười mở như hai người quen nhau đã lâu :

- Biết nói thế nào cho bạn tưởng tượng ra được cái nhà của tổ nhỉ. Nhà tổ là nhà lá, trên lợp lá, vách cũng bằng lá ghép lại. Nhà tổ rộng hai căn, ở nhà lá mát rượi, không nóng như nhà lợp tôn đâu. Cha tổ làm thợ mộc, mùa khô cha tổ đi dựng nhà ở khắp nơi, mùa mưa thì ở nhà đóng tủ. Mẹ tổ làm ruộng. Ba mẹ tổ quyết cho tổ đi học đó.

- Đi học làm gì ?

- Đi học xong làm bác sĩ giúp cô bác chữa bệnh !

Cô bạn Hà Nội ửng ửng. Bụng đã phục, biết Thái là học sinh giỏi, điểm tổng kết tới 9,8 là quá siêu rồi.

- Mùa mưa chắc các bạn đi học vất vả nhỉ. - Người bạn Hà Nội lại tò mò hỏi thêm.

- Đa, quen rồi, thấy thường thôi. Chỉ thương cho bạn Hải, một chân bị teo mà ham đi học lắm.

- Ồ, sao lại nhớ tới bạn Hải chân teo ? Bạn đó thì liên can gì tới ai ?

Lúc ấy gió từ ngoài hồ Giảng Võ thổi vào mát rượi. Có tiếng kìa, tiếng trống tập hợp đội ngũ. Tối nay Cháu ngoan Bác Hồ đi báo công với các bác lãnh tụ của Đảng và Nhà nước. Một chị phụ trách đi qua vỗ vai hai người bạn nhỏ ?

Úi chào ! Đôi bạn này nói chuyện với nhau chi mà liên miên như là "Liên khúc dân ca Trung, Nam, Bắc" vậy ! Thôi xuống tập hợp mai lại nói chuyện tiếp nhé !

Nhìn người bạn phương Nam đi vào đội ngũ, cô bé Hà Nội bỗng nhớ tới giọng đọc thơ của bạn trong buổi liên hoan văn nghệ chi đội, một giọng trong trẻo ngọt ngào, nghe một lần mà nhớ :

"Mặt người sáng ánh tự hào

Dáng đi cũng lấp lánh màu tự do".

Người bạn Hà Nội không biết được, đêm ấy Thái đã thao thức mãi chưa ngủ được.

Thái như nghe thấy tiếng mưa rơi, tiếng mưa rơi trên lá dừa nước quê nhà, tiếng mưa rơi trên cây sa-ri buổi sáng hôm nào. Mưa rơi rào rào, nước chảy trên đường làng như những dòng suối nhỏ. Đang rảo bước tới trường, bỗng Thái nghe thấy tiếng khóc. Kìa không biết ai khóc bên vệ cỏ, một bóng trùm áo mưa lom khom. Lại có tiếng cười ngật nghẻo :

- Coi thằng Hải nó đi kìa ! Túc cười quá ! Hí ! Hí !

- Hí ! Hí !

Rồi hai thằng béo ị xấn tới !

- Nè ! Đưa nộp cuốn truyện tranh kia cho đây coi ! Đây mới dùi tới trường cho !

Thái bỗng thấy máu nóng dồn lên mặt, đúng như Lục Vân Tiên đánh cướp, giữa đường thấy chuyện quá bất bình, Thái tới ngay trước mặt hai thằng béo ị học lớp trên.

- Mấy anh lớn xác mà trí khôn nhỏ xiu ! Sao lại bắt nạt bạn Hải nhỏ, liệt chân thế kia !

- Này ! Bọn tao đây là bay phải biết nể nghe chưa ! Tao yêu cầu tụi bay cái gì là làm liền !

- Thằng béo ị đưa tay toan giật phắt cuốn truyện tranh trên tay bạn Hải tội nghiệp. Túc thì Thái gạt chân huých vào khoeo chân thằng béo. Hấn ngã bịch xuống cỏ. Thái xốc luôn tới công Hải lên lưng rảo bước đi liền. Cũng lúc ấy một tốp các bạn gái đi học ngang chứng kiến cảnh đó cùng la lên một chập : "Ê ! Ê ! Ê !"

Thằng béo ị lồm cồm bò dậy, vừa đau vừa tức nhưng cũng chỉ biết lăm bằm nói nhỏ gì trong miệng. Hấn thanh minh với đám bạn gái "Đùa chút xiu ! Chớ ai dám làm điều ác với nhỏ Hải đâu !"

Thế là từ bữa đó, các bạn trong xóm thấy Thái cứ đều đặn công Hải đi học. Trời nắng cũng như trời mưa, đôi bạn nhỏ khi nào cũng gọi nhau đi.

Đêm nay, đêm Hà Nội, mưa Hà Nội mà sao nhớ mưa quê hương, Thái nhớ Hải lắm. Phải chi mà bạn ấy không liệt chân ? Biết ngày nào bạn ấy mới được ra Hà Nội ? Mới được nhìn thấy xa xa kìa hàng tre xanh mát, dẫn tới con đường vào Lăng viếng Bác. Ngày Thái tạm biệt làng quê, ra Hà Nội, qua chào Hải, Hải cứ bùi ngùi hỏi :

- Ra Hà Nội chuyến này có được vào Lăng viếng Bác không ?

- Chắc là có, Hải ạ.

- Vậy là thỏa lòng mong ước đó, Thái à !

Tiếng của Hải như còn văng vẳng bên tai Thái. Thái nhắm mắt lại muốn ngủ thiếp đi, nhưng sao chập chờn không ngủ được. Sao Hải lại bị liệt chân ? Có phải ngày xưa thời chiến tranh, bố Hải là du kích. Cỏ cây, hầm hố nơi bố Hải đi lại đều bị nhiễm chất độc hóa học ? Trời...

Tiếng mưa rơi và vẫn rơi, gió vẫn thổi từ hồ Giảng Võ vào mát rượi, như ru Thái ngủ yên, xa dần những nỗi niềm thương nhớ dịu dàng.

Sau những ngày Đại hội trôi qua nhanh thế ? Mới hôm nào lên Vĩnh Phú, tới Đền Hùng làm lễ dâng hương, thế mà giờ đây phút chia tay đã sắp tới.

Buổi trưa cuối cùng, Thái cùng các bạn rảo bước dạo chơi ra ngoài khách sạn. Bỗng Thái nhớ đến những buổi trưa mình đi học về muộn, Thái thường xem xét lại lớp học mình một lần nữa. Ô, kìa, có bạn để quên cái nón, có bạn để quên cái bút, bạn lại quên tập vở, cuốn sách giáo khoa... Thái thường nhặt những đồ bỏ quên đó rồi đem trả lại cho bạn. Cái bút, tập vở tuy là vật nhỏ, thế mà bạn nào bạn nấy khi nhận lại được đều mừng quýnh như trông thấy lại người thân sau bao ngày xa cách.

Thế là Thái đã sắp tới ngày trở lại quê hương, nơi có vườn cây sa-ri xanh mát bên dòng sông Tân Quy. Tạm biệt Hà Nội rồi, Thái hẹn với các bạn có ngày gặp lại ở thủ đô. Ngày ấy Thái đã cao lớn rồi nhỉ, Thái đã học đủ giỏi để vào những trường đại

học lớn của quốc gia, và biết đâu Thái sẽ được chấp cánh bay như con chim tới nhiều thủ đô lớn của các nước trên thế giới, Thái sẽ có nhiều chuyến đi xa khác nữa, xa hơn, thú vị hơn nhưng chắc sẽ không bao giờ Thái quên được chuyến đi xa đầu tiên lần này, khi Thái học lớp 5, 11 tuổi.

Ô tô đã chuyển bánh đưa Thái về hướng sân bay Nội Bài.

Lê Phương Liên

thuongmaitrangxua.vn

Chuyên em Phạm Thị Thúy, lớp 9, trường PTCS Nguyễn Trãi, thị xã Ưông Bí, tỉnh Quảng Ninh.

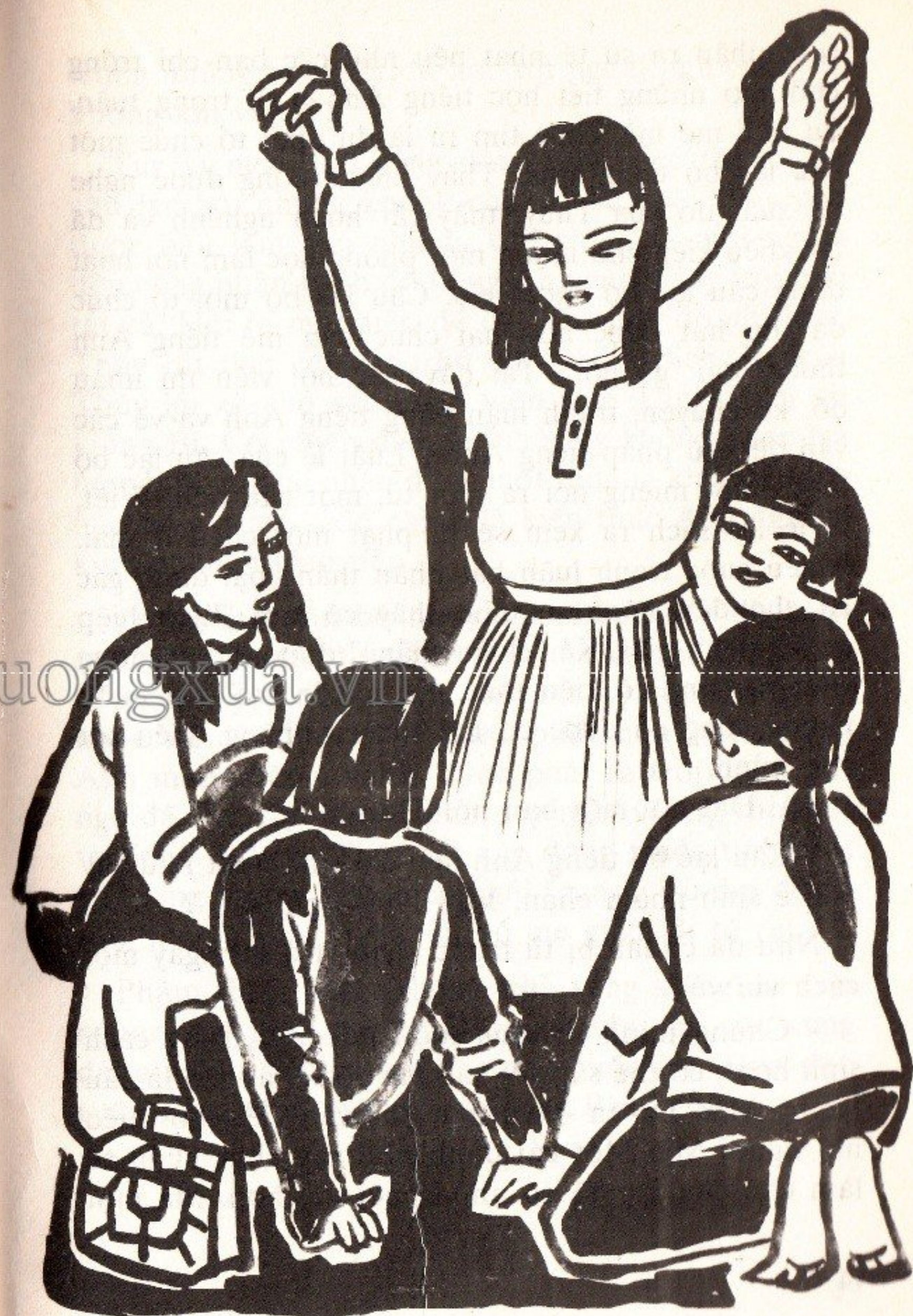
CÓ MỘT BẠN THÚY !

Khi đêm tối ập xuống đập tràn cầu sông Sinh thì mọi quang cảnh như chìm trong "mực". Những tiếng tắc kè, ếch nhái và côn trùng vang lên não ruột. Đến người lớn cũng chẳng ai muốn qua đường vào lúc này. Thế mà... Một tuần đôi ba tối có một cô bạn nhỏ vẫn thường qua lại khi thì một mình, lúc cùng chúng bạn. Đó là bạn Phạm Thị Thúy, năm nay học lớp 9, trường PTCS Nguyễn Trãi (thị xã Ưông Bí, Quảng Ninh). Bạn là liên đội phó, học sinh giỏi, cán bộ Đội xuất sắc, từng góp phần dẫn dắt liên đội giành được giải cao trong các cuộc thi của Đội. Đó chính là tất cả "vốn liếng" giúp Thúy

vượt qua nhiều cửa ải để đến với Đại hội Châu ngoan Bác Hồ toàn quốc lần thứ 4.

Thúy là một cán bộ Đội năng động và chịu khó. Năm học trước, lớp chọn 8E của Thúy tập hợp về toàn những bạn học có "tiếng tăm lòng lầy" trong trường. Nhưng không vì thế mà đã có ngay một tập thể lớp vững mạnh. Dân tứ xứ thăm dò nhau, gây cản trở cho học tập. Chỉ một lời nói vô tư thiếu chút cẩn trọng sẽ bị các bạn nữ sâu sắc như "cơi trầu" để bụng. Trước tình hình như vậy Thúy rất buồn, nhiều đêm đã bật khóc. Nhưng rồi Thúy đã nảy ra một sáng kiến. Là chi đội trưởng, Thúy đã tập trung các bạn bằng một buổi pic-nic vào ngày chủ nhật. Không khí náo nức lạ kỳ. Các bạn cho rằng đọc "pic-nic" như vậy lại phải mím môi. Thôi thì cứ gọi chệch đi là "xích mích" cho quen thân và để lọt màng nhĩ. Trong buổi "xích mích" tất cả cùng hò reo, ca hát, thi kể chuyện tiếu lâm và trở tài sáng tác chuyện ma rợn tóc gáy. Vai trò của chi đội trưởng trong buổi "xích mích" rất quan trọng : Là "nhạc trưởng" bày ra những trò thu hút các "nhạc công" đang hăm hở của mình. Trong cuộc vui tất cả đều quên mình là dân "tứ xứ", một sợi dây vô hình đã liên kết tất cả lại. Sau buổi "xích mích" không khí lớp không còn "xích mích" nữa.

Trong bản thành tích gửi Đại hội Châu ngoan Bác Hồ toàn quốc của Thúy còn có một dòng đáng chú ý... "Là chủ nhiệm câu lạc bộ tiếng Anh của trường". Cũng do biết chịu khó suy nghĩ luôn tìm cái mới, Thúy

sớm nhận ra sự tẻ nhạt nếu như các bạn chỉ trông chờ vào những tiết học tiếng Anh ít ỏi trong tuần. Sự mới mẻ mà Thúy tìm ra là dự định tổ chức một câu lạc bộ tiếng Anh. Thầy hiệu trưởng được nghe đề xuất đó của Thúy, thầy rất hoan nghênh và đã tạo điều kiện cho mượn một phòng học làm nơi hoạt động câu lạc bộ ngoài giờ. Câu lạc bộ mới tổ chức đã thu hút được hơn hai chục bạn mê tiếng Anh thuộc loại "gà nòi". Tại đây, các hội viên thi nhau đố, kể chuyện, tranh luận bằng tiếng Anh và về các vấn đề ngữ pháp tiếng Anh... Luật lệ của câu lạc bộ là ai buột miệng nói ra một từ, một câu tiếng Việt, hoặc lật sách ra xem sẽ bị phạt một châu ô mai. Nhiều cuộc tranh luận bất phân thắng bại đành gác lại chờ đến hôm sau nhờ thầy cô làm "Liên hiệp quốc" phân giải. Kẻ "chiến thắng" được dịp tự động viên và củng cố kiến thức. Kẻ "chiến bại" tuy buồn nhưng cũng có được cơ hội tìm ra những thiếu sót của mình.

Tại Đại hội một bạn hỏi Thúy :

- Câu lạc bộ tiếng Anh nếu chỉ sinh hoạt như vậy mãi e sinh nhàm chán. Vậy Thúy nghĩ sao ?

Như đã chuẩn bị từ trước, Thúy trả lời ngay một cách vui vẻ :

- Chúng mình sẽ luôn luôn đổi mới trong cách sinh hoạt, có thể sắp tới câu lạc bộ sẽ lấy tên là câu lạc bộ Mác Tu-ên - tên một nhà văn viết cho thiếu nhi người Mỹ. Một cái danh như vậy chắc chắn sẽ làm cho câu lạc bộ có những nét vui hơn. Mà một

trong những bí quyết để học tốt ngoại ngữ chính là không khí vui vẻ.

Tuy là người có công đầu trong việc thành lập câu lạc bộ, nhưng không chỉ có thế, mà Thúy còn được bầu làm chủ nhiệm. Cái chính là mọi người đều công nhận trình độ tiếng Anh của Thúy trội hơn tất cả. Hỏi ra mới biết, để đạt tới trình độ như vậy, Thúy rất tích cực theo bố làm phiên dịch. Bố của Thúy lái xe cho các nhân viên y tế Thuy Điển tại Ưông Bí. Cô phiên dịch bé nhỏ tuy không được trả lương, nhưng lại nhận được một thứ mà không lương nào mua được - đó chính là kiến thức Anh ngữ và kinh nghiệm giao tiếp.

Trong một lần bố mẹ xích mích, Thúy đã buột miệng nói một câu tiếng Anh mà có thể hiểu là : "Bố mẹ hãy vì chúng con. Nếu bố mẹ nhẹ nhàng với nhau thì gia đình ta sẽ hạnh phúc hơn". Câu tiếng Anh mang đầy ý nghĩa được phát ra trôi chảy, bất ngờ đã làm cho bố mẹ phải suy nghĩ và kịp thời bớt to tiếng. Bố mẹ Thúy rất xúc động trước tình cảm và mong muốn của cô con gái "cung". Từ dịp đó về sau, những xích mích của bố mẹ giảm đi rõ rệt.

Phạm Thị Thúy không chỉ xứng đáng là con ngoan, trò giỏi, cán bộ Đội xuất sắc, mà còn xứng đáng giành "vương miện" trong cuộc thi "Hoa đẹp tuổi trăng rằm" của thị xã Ưông Bí tổ chức.

Trọng Huấn

Chuyện em Hồ Lộc Nhìn, lớp 8, trường PTCS Hoàng Văn Thụ, quận 10, thành phố Hồ Chí Minh.

HỒ LỘC NHÌN - LIÊN ĐỘI TRƯỞNG GUƠNG MẪU

Lễ khai mạc Đại hội Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc lần thứ 4 được tổ chức trên đỉnh Hy Cương, nơi có đền thờ các vua Hùng. Trong số 300 thiếu nhi về đây dự lễ, có một cô bé từ thành phố mang tên Bác. Bị quyến rũ bởi vẻ đẹp của phong cảnh Đền Hùng, cô bé cứ nhảy nhót luôn chân từ nơi này qua nơi khác. Thình thoảng khám phá ra điều gì mới lạ, cô lại lấy sổ sách ra ghi. Đó là Hồ Lộc Nhìn, gương mặt tiêu biểu của thiếu nhi thành phố mang tên Bác.

Mới nghe qua, cứ nghĩ rằng đó là một bạn nhỏ ở vùng sâu vùng xa. Cái tên thật khó gọi, nhưng có bạn nào đến trường Hoàng Văn Thụ, hẳn phải biết "đại danh" của Hồ Lộc Nhìn : 8 năm liền là học sinh giỏi, 3 năm liền giải nhất toán cấp quận. Làm Liên đội trưởng liên đội Hoàng Văn Thụ mới một năm, nhưng Nhìn đã cùng các bạn làm được nhiều việc : Hưởng ứng phong trào "*Cuộc đời của bà, gương sáng cho con*" do Hội đồng Đội tổ chức, liên đội của Nhìn đã quyên góp được 500 ngàn đồng tặng hai mẹ Việt Nam anh hùng là mẹ Văn Thị Xuân và mẹ Hồ Thị Bi. Trong liên đội Nhìn có bạn Cường học yếu, Nhìn đã phân công lớp phó học tập trực tiếp "chăm sóc", chỉ sau đó ít lâu, Cường đã gặt hái được nhiều điểm tốt. Liên đội Hoàng Văn Thụ của Lộc Nhìn là liên đội mạnh, vì vậy một số trường lân cận đã gửi đội viên sang học nghiệp vụ công tác Đội. Mùa hè này, bên cạnh việc học Nhìn còn có nhiệm vụ huấn luyện nghiệp vụ Đội cho các em nhỏ.

Không chỉ là một học sinh giỏi, một Liên đội trưởng gương mẫu, Nhìn còn là một cây cờ tướng có hạng của quận nữa. Những lần bố và anh chơi cờ, Nhìn thường ngồi cạnh học lỏm đường đi nước bước, rồi bày cờ tự luyện một mình. Một lần quận tổ chức giải cờ tướng, Nhìn vận động các bạn trong lớp đi thi, và cũng ghi tên mình vào danh sách, không ngờ lần đó Nhìn đạt giải 3.

Gặp Hồ Lộc Nhìn ở sân đền Giếng, phóng viên báo Thiếu Niên Tiền Phong đã có cuộc đối thoại với bạn.

- Nhìn có thể nói về một việc tốt mà mình đã làm?
Nhìn hồn nhiên kể :

- Nhà em gần nhà bé Lan, một lần mẹ của bé sang nhà nhờ em kèm toán cho bé. Em đã nhận lời và hàng ngày lúc rảnh rỗi em thường sang giúp bé học toán. Sau một thời gian bé tiến bộ, đạt 9,5 học kỳ vừa rồi.

- Trong hoạt động công tác, có bao giờ Nhìn gặp chuyện phiền phức không ?

- Dạ có. Ở lớp em trước đây các bạn thường hay ghép đôi. Em cũng bị ghép với một bạn trai khác. Mãi rồi mới giải được oan...

- Sau này, Lộc Nhìn sẽ theo học ngành gì ?

Em sẽ theo học ngành gì liên quan đến vi tính. Hiện giờ em và các bạn yêu tin học lập thành một nhóm. Tụi em đã lập chương trình hình học lớp 8 để ứng dụng trong học tập, đồng thời sử dụng đồ họa vi tính để trang trí và cho ra một tập sách nhỏ "Thành phố Bác Hồ". Cuốn sách đó tập hợp các gương "người tốt việc tốt" từ các sách truyện, lưu hành trong nhà trường để các bạn đội viên noi theo.

Cuộc đối thoại bị cắt ngang bởi tiếng gọi của cô phụ trách. Đã tới giờ lên xe ô tô rồi. Hồ Lộc Nhìn vẫy tay chào tạm biệt rồi cùng các đại biểu Châu ngoan Bác Hồ ra nơi tập kết. Tiếng cười đùa của các bạn lao xao một khoảng đời...

Hoàng Giang

*Chuyện em Mùa A Phe, dân tộc HMông, lớp 4, trường:
dân tộc nội trú, huyện Phù Yên, tỉnh Sơn La.*

MÙA A PHE ĐI HỌC

Mặt trời đã nhô lên khỏi đỉnh núi Chiềng Sáng. Vậy là muộn lắm rồi mà sao thằng Mùa A Su không đến nhỉ? Vừa nghĩ, Phe vừa trèo lên mỏm đá cao nhìn xuống con đường về bản Suối Thịnh của nó. Một lát sau, bà Vàng Thị Máy đi tới. Phe hỏi:

- Bà Máy à, bà có thấy thằng Su không?
- Thằng Mùa A Su ấy à. Mà không biết sao mà dợi nó. Đến trường đi thôi cháu à. Nó không đi học nữa đâu.
- Bà Máy có biết vì sao thằng Su không đi học không?

- Có chứ. Nó sắp cưới vợ đấy. Bố mẹ nó bảo rằng: học biết cái chữ như thế là đủ rồi. Lấy vợ mới là việc trọng.

Nghe bà Máy nói thằng Phe buồn quá. Ở bản Suối Thịnh có bốn người đi học ở trường nội trú, đến thằng Su này là ba người bỏ học rồi. Nhớ lại hồi đang học lớp 2 thì anh Mùa A Ma bỏ học ở nhà lấy vợ. Còn ba người, dầu sao cái bụng cũng đỡ buồn. Lần ấy anh Mùa A Phe (anh ấy trùng họ, tên với Phe mà) bảo: không sao! không sao! Vẫn còn ba đứa cơ mà. Rồi anh đọc câu thơ bằng tiếng Kinh lơ ló:

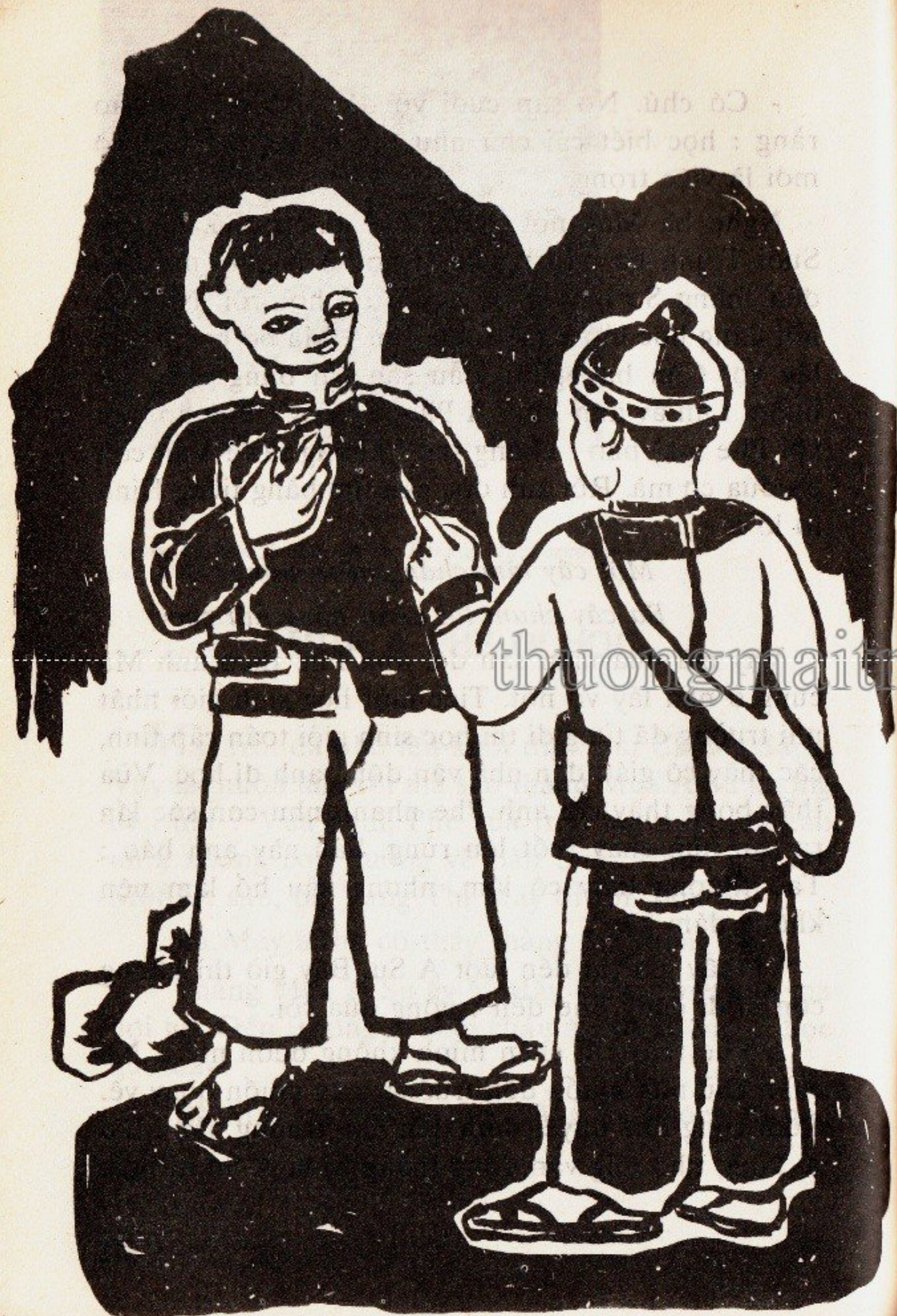
Một cây làm chẳng nên non

Ba cây chum lại nên hòn núi cao

Vậy mà nửa năm sau đó, anh Phe theo anh Ma cũng ở nhà lấy vợ nốt. Tiếc một học sinh giỏi nhất nhì trường đã từng đi thi học sinh giỏi toán cấp tỉnh, các thầy cô giáo đến nhà vận động anh đi học. Vừa thấy bóng thầy cô, anh Phe nhanh như con sóc lẩn ra sau nhà chạy tuốt lên rừng. Sau này anh bảo: Tao thương thầy cô lắm, nhưng xấu hổ lắm nên không dám gặp".

Và bây giờ thì đến lượt A Su. Bây giờ thì không còn ai đi cùng Phe đến trường nữa rồi.

A Phe thấy cái chân mình không buồn nhấc. Nó chần chừ nửa muốn đến trường, nửa muốn quay về. Cuối cùng Phe quyết định đến nhà trưởng bản Mùa A Tính, nhờ ông vận động thằng Mùa A Su đi học.

Vừa xuống chân dốc, Phe liền gặp thằng Su chạy tới. Nó nói qua hơi thở gấp :

- Ôi Phe. May quá ! Tao cứ tưởng không kịp gặp mày.

- Mày chịu à, ở nhà lấy vợ à.

- Ừ, bố tao đã quyết thì... không chống nổi ông đâu. Phe xuống trường nói với thầy giáo cử ai vào ngồi thay chỗ ngồi của tao thì thay, tao không thắc mắc đâu. Các thầy giáo, cô giáo cũng không phải đến... "vật vã" tao đi nữa. Uống công đấy vì bố tao đã quyết rồi mà.

Vẻ luyến tiếc, Mùa A Su nắm lấy tay Phe lắc mạnh.

- Mày đi cho khỏe à, học giỏi nhiều à. Cả bản này chỉ còn mình mày thôi. Nó buông tay Phe rồi vội vã quay về bản.

Bây giờ thì thằng Su bỏ học thật rồi, chứ không phải chỉ là lời bà Máy nói. Phe thấy chân mình chưa đi mà sao mỏi quá. Từ đây xuống trường những một ngày đường cơ không biết có tới được không ? Chợt nó nhớ đến Lý Văn Bạch, Đặng Văn Ninh và Mùa A Dê, những bạn chơi thân nhất với nó ở lớp hện nó tối nay phải có mặt để liên hoan đón ngày khai giảng. Thằng Phe quay lại hướng về phía trường học.

*

*

*

Chuyện ấy xảy ra đã hơn một năm rồi, mà thằng Phe còn nhớ lắm. Tối hôm ấy đến trường, thằng Bạch, thằng Ninh, thằng Dê đã nướng cá sẵn để chờ Phe. Ninh bảo : "Cá tao bắt ở lòng hồ Sông Đà đó. (Nhà nó ở vùng lòng hồ mà). Ăn đi. Lúc đánh cá tao cứ nghĩ giá có thằng Phe, thằng Su thì vui quá."

Liền thoáng một hồi, mà thằng Phe chả thấy nói gì. Bấy giờ Ninh mới chợt nhớ ra là Mùa A Su chưa tới.

- Phe. Sao mày không nói. Thằng Mùa A Su đâu ?

- Nó bỏ học rồi. Ở nhà lấy vợ rồi.

- Ở bản mày chúng nó bỏ học hết à, lấy vợ hết à. Còn mày, mày tính sao ?

- Tao chưa biết.

- Chưa biết là thế nào. Phải biết. Phải đi học nhé, Phe nhé. Mày không nhớ đã hứa trước lớp hồi thằng Ma, thằng Phe bỏ học à ?

- Tao nhớ. Nhưng mà buồn lắm.

- Ồ không được đâu. Người HMông ta đã hứa là làm. Mày hứa lại đi.

Chần chừ một lúc Phe nhoẻn miệng cười rồi ngoắc tay cả bọn : "Ừ, thì tao hứa !"

Từ cái ngoắc tay hôm ấy đến nay, ở bản Suối Thịnh đã hai mùa rẫy, còn ở trường đã qua hai mùa thi học kỳ. Hai lần thi, A Phe đều đạt điểm cao đủ để học tiếp năm thứ tư. Phe đạt danh hiệu Học sinh

tiên tiến. Thành tích ấy với Phe là cả quãng đường dài phấn đấu rèn luyện và... không nhớ nhà. Phe bảo : "Quãng đường phấn đấu ấy còn dài hơn cả quãng đường từ trường về nhà Phe đó".

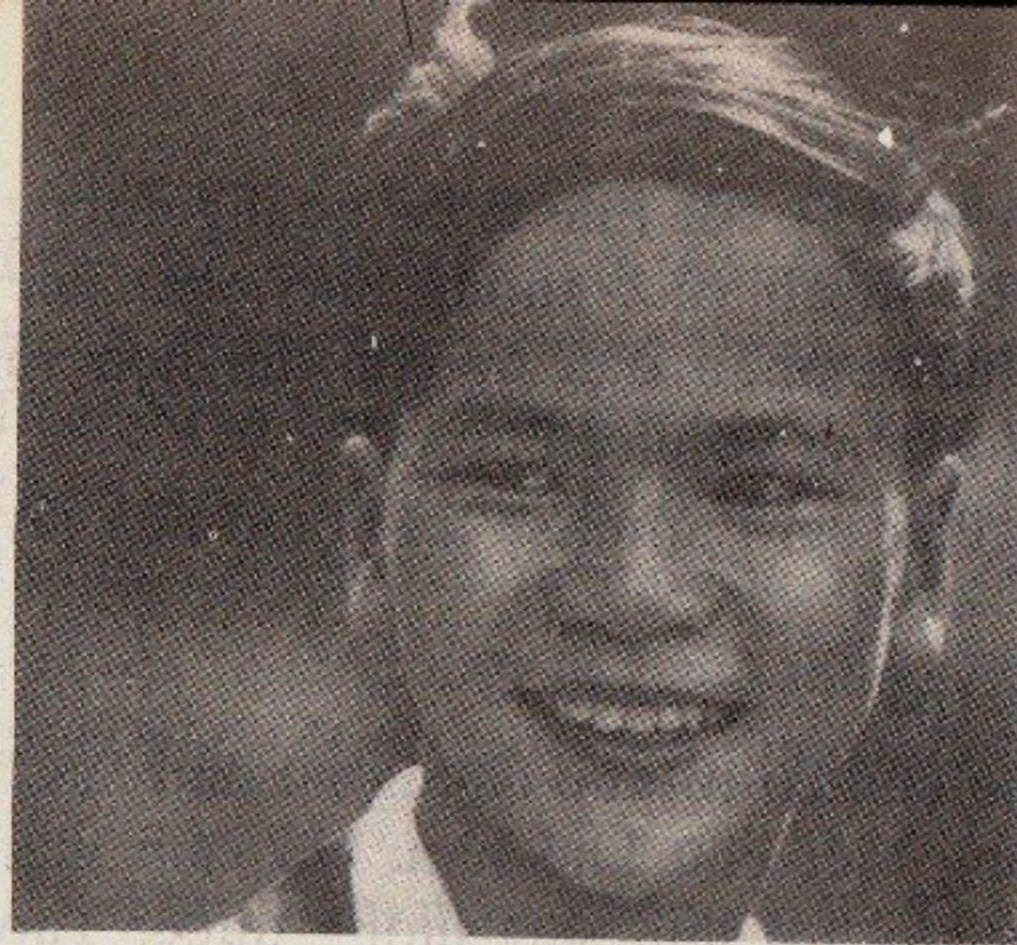
- Có bao giờ Phe nghĩ mình sẽ bỏ học ở nhà lấy vợ ?

Phe cười thật thà :

- Tao còn nhỏ chứ có to như chúng nó đâu mà... vợ. Với lại không biết chữ khổ lắm, chỉ cắm mặt trên nương trên rẫy thì làm sao sống được. Tao tính toán kỹ rồi, đi học để còn làm cán bộ chứ. Không được ở tỉnh, ở huyện thì tao làm ở xã, ở bản vậy. Tao mà làm thì tao không cho bọn nó ở bản tao bỏ học đâu.

Sự "tính toán" của Mùa A Phe sao mà đáng yêu đến thế !

Huy Thuấn

Chuyện em Nguyễn Hữu Bằng, lớp 9A, trường PTCS
Lý Tự Trọng, xã Pông Prang, huyện Krông Buk, tỉnh
Đắk Lắk.

TẮM LÒNG VÀNG TÂY NGUYÊN

TỪ NÉT CHỮ ĐỔ NGHIÊNG

Hồi mới bước vào trường PTCS Lý Tự Trọng, Bằng có thêm nhiều bạn mới. Buổi đầu làm sao nhớ mặt, biết hết tên được ! Giờ kiểm tra văn bữa ấy, cô giáo nhờ Bằng thu bài làm của cả lớp. Tình cờ, Bằng nhìn thấy một bài có nét chữ đổ nghiêng khác lạ, "chủ" của nó là Nguyễn Văn Cường. Cường là ai nhỉ ? Tại sao nét chữ lại lạ hoắc thế kia ?

Bằng băn khoăn mãi không thôi ! Và khi biết những dòng chữ đổ nghiêng kia được viết bằng một

bàn tay trái, Bằng thấy ái ngại và thương bạn đến sùng sồ...

Khi Cường còn học lớp 4, một bệnh hiểm nghèo như "hung thần" ập đến, mất một năm vất vả, tốn kém, chuyển hết bệnh viện này đến bệnh viện khác, vậy mà di chứng vẫn quá nặng nề : Liệt nửa người bên phải. Nhà nghèo, đông anh em, nhưng Cường vẫn vượt khó khăn, vượt bệnh tật để tiếp tục đến trường. Lòng thương cảm cú thúc giục Bằng hãy làm một việc gì đó để giảm bớt khó khăn cho bạn. Phải rồi, có bao nhiêu gương công bạn đến trường rất cảm động. Còn mình có xe đạp, lại tiện đường, nhất định mình sẽ thường xuyên ghé qua nhà đón Cường cùng đến lớp. Nghĩ sao làm vậy, ngày nắng cũng như ngày mưa, đôi bạn nhỏ cùng đến trường trên một chiếc xe đạp... tầng tầng. Có Cường ngồi đằng sau, chuyện trò vui vẻ, quãng đường như ngắn lại. Tình bạn cứ thế dày lên theo năm tháng. Những hôm trăng sáng, Bằng thường đến nhà Cường học nhóm. Cường không bỏ lỡ những dịp may như thế để nhờ Bằng giảng giúp các bài chưa hiểu. Nhờ vậy sức học của Cường khá lên trông thấy.

Thời gian êm đềm trôi, đôi bạn quán quít bên nhau như hình với bóng. Bỗng một hôm, Bằng đang say sưa với quyển truyện "Chiếc khăn biến hóa" (truyện tranh Dôrêmon Nhật Bản) thì Thắng - bạn cùng lớp đến rủ đi ăn kem. Đang say truyện, Bằng dùng dằng không muốn đi, Thắng và Cường thì cố

kéo đi cho bằng được. Trong lúc co kéo, Cường nhỡ tay làm rách trang bìa cuốn truyện ấy. Thế là "chiến tranh lạnh" xảy ra, đến nỗi Chi đội trưởng Lê Hoa phải mở... "Trung tâm hòa giải". Nhớ về những ngày "sóng gió" ấy, Bằng tự trách mình sao trẻ con quá vậy ! Còn Cường thì ân hận vì đã vô ý lại không nhanh miệng xin lỗi bạn ngay.

Đó là chuyện cũ đã lâu rồi. Cả hai đều đã quên như không có chuyện gì xảy ra. Giờ đây hai đứa cùng nhau ôn tập, quyết tâm thi tốt nghiệp PTCS loại khá và cùng thi vào một trường PTTH.

ĐƯỢC ĐÁI MỘT BỮA... HÁT ĐÁ ĐỜI

Hôm ấy, đang đèo Cường trên con đường tắt qua xã, chợt Bằng thấy chiếc ví đen nằm trong bụi cây ven đường. Chiếc ví của ai vớt ở đây thế này ? Hay kẻ gian lấy cắp rồi vớt vỏ lại. Nhưng khi cầm ví lên, Bằng mừng thầm thấy ví vẫn dày nguyên. Mở ra xem, Bằng mừng rơn thấy trong đó có nhiều tiền. Cả thấy hơn 120 ngàn đồng, toàn tiền mới ! Làm gì với số tiền này bây giờ ? Để lại hai đứa xài dần hay tìm chủ nhân của nó trả lại ? "Đói cho sạch, rách cho thơm" - ba mẹ vẫn thường dạy Bằng như vậy cơ mà ! Nhưng biết ai mà trả lại ? Nhỡ bị kẻ xấu nhận vơ thì sao ? Hoặc có ít nói nhiều thì làm thế nào mà thanh minh được ! Đang bối rối chợt Bằng

nảy ra ý nghĩ : Lục lại các ngăn ví lần nữa xem có giấy tờ gì không, Bằng reo lên sung sướng :

- Ô, đây rồi ! Một chứng minh nhân dân ! Tưởng ai xa lạ, hóa ra chiếc ví là của chú Nguyễn Thế Hoa, Chủ tịch Ủy ban nhân dân xã. Bằng vội đạp xe thẳng về nhà chú. Nhận lại chiếc ví, chú cảm động rút mấy tờ bạc tặng luôn cho Bằng cùng lời cảm ơn, khen ngợi tính thật thà đáng quý. Bằng dứt khoát từ chối không nhận tiền. Tiến Bằng về rồi mà chú Hoa cứ thấy băn khoăn chưa "động viên" được cậu bé tốt bụng, đáng yêu ấy. Một tối Bằng đến chơi, chú Hoa liền kéo Bằng ra quán Karaoke của nhà, đãi cậu ta một bữa... hát đã đời.

CÚ SÚT... LÀM QUEN

Bịch !... Vèo !... Xoảng !

Cú sút chệch hướng, trái banh vọt qua tường rào bay tọt sang nhà dân. Ai nấy hốt hoảng lăm lét nhìn nhau... Bên đó có làm sao không ? Có đổ vỡ thứ gì không nhỉ ? Chẳng ai lên tiếng nhưng thấy đều lo lắng tự hỏi. Chuyến này chắc "lãnh đủ" ! ?

Khi chơi hăng là thế, mà khi xảy ra sự cố thì đứa nào đứa nấy co rúm lại như cua bị ếch vồ. Ai là người "dũng cảm" dám "giơ đầu chịu báng" mà xin banh về ? Không đứa nào dám cả ! Là thủ môn, Bằng đành miễn cưỡng nhận lấy "trọng trách" không mấy vinh quang ấy ! Quả nhiên, một trận "lôi đình"

của chủ nhà hàng xóm trút cả lên đầu Bằng như thế chính cậu là "tác giả" cú sút... trên người kia. Bằng phải hết lời xin lỗi mới xin được banh về. Trận đấu tiếp tục, nhưng hình ảnh người đàn ông chống nạng, đi lại khó khăn ấy cứ ám ảnh Bằng, day dứt không yên. Trong cơn bức bối, nét mặt bác ấy trông vẫn nhân hậu nhưng sao mà khắc khổ quá vậy?

Ít lâu sau, qua chú Định - bảo vệ trường, Bằng biết bác là Nguyễn Thành Tâm, thương binh loại 1/4. Vợ chồng bác Tâm tuổi đều đã cao, hai con đi làm xa nên cảnh nhà neo đơn, túng bấn. Thế là Bằng chủ động đến nhà bác Tâm làm quen và xin được đi lại thăm nom hai bác. Bác Tâm vui vẻ và thân mật với Bằng như con cháu trong nhà. Sáng sáng Bằng đi học sớm, tạt qua thăm bác, tiện thể dọn dẹp nhà cửa, quây nước giếng đầy lu cho hai bác tiện dùng. Căn nhà bác Tâm từ đấy có thêm tiếng nói tiếng cười, ấm cúng hẳn lên. Có lần Bằng bắt gặp bác Tâm hí hụi đóng chiếc ghế con bằng bàn tay trái còn lành lặn. Mọi động tác thật khó khăn, gượng gạo nhưng rồi công việc cũng xong. Bằng càng khâm phục tính kiên trì vượt khó của bác và càng yêu quý bác hơn.

Sắp đến ngày 27-7, ngày Thương binh liệt sĩ rồi mà Bằng chưa biết tặng bác Tâm món quà gì cho thích hợp, bởi vì nhà Bằng cũng không phải là giàu có. Biết được nỗi băn khoăn của con, ba Bằng - một cựu chiến binh đã không ngần ngại lấy ngay bộ quần

phục - kỷ vật chiến trường bấy lâu vẫn nâng niu cất giữ, đưa Bằng mang tặng bác Tâm. Nhận món quà tình nghĩa ấy, bác Tâm rung rung cảm động, vì tuy vật chất không nhiều, nhưng nó có từ tấm lòng vàng của bố con Bằng.

Về dự Liên hoan Cháu ngoan Bác Hồ toàn quốc 95, Trần Hữu Bằng, lớp 9A, trường PTCS Lý Tự Trọng, xã Pông Prang, huyện Krông Buk, Đắk Lắk đã mang về Đại hội cả tấm lòng vàng Tây Nguyên, cùng sự thông minh, dí dỏm và hóm hỉnh. Kỳ liên hoan này chắc chắn sẽ lưu giữ trong Bằng nhiều kỷ niệm đẹp với các bạn mới trên mọi miền đất nước.

Truyện : Sỹ Nguyên

Ảnh : Hoài Linh

thuongmaitrangxua.vn

MỤC LỤC

	Trang
- Lời nhà xuất bản	3
1 - Cô giáo nhỏ Đồng Tháp Mười Thành Long	5
2 - Sa Lé với "trò chơi" xoá mù Lê Cảnh Nhạc	14
3 - Hạt tiêu đất lửa Sỹ Nguyên	19
4 - Lá thư của chị Thúy Huy Thuấn	23
5 - Kơ-ranh Pơ-nem An Tôn	28
6 - Chuyến đi xa đầu tiên Lê Phương Liên	33
7 - Có một bạn Thúy ! Trọng Huấn	41
8 - Hồ Lộc Nhìn - Liên đội trưởng gương mẫu Hoàng Giang	46
9 - Mùa A Phe đi học Huy Thuấn	50
10 - Tấm lòng vàng Tây Nguyên Sỹ Nguyên	56

■ **NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG**

62 Bà Triệu - Hà Nội. Fax: 8229085. ĐT: 8264730-8255831

■ **TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG**

17-19 Yên Bái-TP Đà Nẵng.Fax:821246.ĐT:821246-820252

■ **CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG**

268 Nguyễn Đình Chiểu-TP.Hồ Chí Minh. Fax:8231867. ĐT:8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

LÊ HỒNG PHẤN

Trình bày:

ĐÀO VŨ

Sửa bài:

LÊ TUYẾT LAN

In 28.300 bản-Khổ 13x19-Tại Xưởng in Tổng công ty PHS

Số XB: 131/KĐA-46/KH - 823/CXB cấp ngày 13/12/95

Mã số:ĐV13.In xong và nộp lưu chiểu tháng 8/1996